

Μαρία Μήτσορα

'Ο πυράκανθος και τό σκοτάδι

Τό λεωφορείο τής Δροσιάς γλιστρούσε πρὸς τὴν Ἑλένη, διαδοχικὰ τρυπούσε καὶ τό μυαλό καὶ τό κορμί καὶ τό ἄρρωστο στῶμα τῆς πόλης. Στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ τῆς τὰ προάστια θά γινότανε μέ τί ἀνακούφιση! ἔξοχή! Κοίταξε ὁ Τάκης τό ρολόι τοῦ ἐννιά καὶ τέταρτο. Στό ἄλλο ρολοί μέ τό μετάλλιο μπρασελέ ἐννιά καὶ δέκα. Ρώτησε τόν κύριο ὄρθιο δίπλα τοῦ «πηγαίνετε καλά;». «Μέ τό τηλέφωνο». Ἄ! ἀπασχολήθηκε μέ τούς δείχτες τοῦ πέντε λεπτά πίσω καὶ ἡ ὥρα δέν περνοῦσε πρὸς τὴν Ἑλένη. Ἐχοντας ξεκινήσει γεμάτο ἀπὸ τὴν Κάνιγγος τό λεωφορείο ἔφτανε τώρα ἐκεῖ πού ἡ Ἀλεξάνδρα συναντᾷ τὴ Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τελειώνουε ἡ μία πάνω στὴν ἄλλη. Ἀλεξάνδρα, Σοφία καὶ ἡ ἄλλη ἡ Ἀμαλία πού τεχνῶνε τό κορμί τῆς μαζί μέ τ' ὄνομά τῆς πάνω σέ μία πιό σύντομη λεωφόρο δίνουν ἀκόμη στό κέντρο τῆς Ἀθήνας μιὰ σχετικὴ θηλυκότητα. Καὶ ἡ Σταδίου ἔχει μιὰ λεπτότητα, στρίβει ὠραία — φλερτάρει ὠραία μέ τόν Κολοκοτρώνη, ἂν κι ἐκεῖ ἀπέναντι μέσα στὴ στοά γεμίζει ὁ τόπος μέ ἀπαισίες στολές. Ὅμως ἡ ἐρωτικὴ ὄρμη πού φέρνει στό μυαλό εἶναι στραμμένη πρὸς τό σῶμα ἔσω τὴν ἐκγύμνασῆ τοῦ ἀντίθετα μέ τὴν ἐρωτικὴ ὄρμη τῆς Πανεπιστημίου καὶ τῆς Ἀκαδημίας πού χάνεται μέσα στὴ λύσσα τοῦς γιὰ διανοητικούς στόχους. Τὴν Πανεπιστημίου ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν πονᾶνε τὰ μάτια τῆς, γι' αὐτὸ ἔχει ἐκεῖ τό Ὄφθαλμιατρεῖο καὶ μόνο ὅταν βραδιάσει γιὰ τὰ καλά τὰ τρένα τρέχουε μέσα στὶς στοές μ' ἓνα ρίγος κάπου-κάπου κοπανᾷ κάποιος τὰ χαντριά πάνω στό γραφεῖο τοῦ. Τὰ πόδια τοῦ τὸν πᾶνε τρέμοντας πρὸς τὴν Πειραιῶς, τὰ χέρια τοῦ τὸν τρῶνε γιὰ νὰ λύσει τὴν πράσινη σατέν κιλότα μιᾶς ξανθοῦς γαρνιρισμένης μέ μαῦρη γούνα. Κι ὕστερα πάλι καμιὰ ἐβδομάδα τύψεις. Πατησίαν θύμα τῆς Unisex, σπάνια μόνο ψυχωτικὸς ἐφιάλτης μητέρα φαλλικὴ ἀλλὰ συνήθως τίποτα τίποτα τίποτα. Ἡ Συγγροῦ ὁμως Χά! ἄντρας πού ντύθηκε γυναίκα ὅταν ἀνοίγει τό φερμουάρ τοῦ παντελονιοῦ τοῦ μέχρι τὴ θάλασσα πετάγονται ἀπὸ μέσα πρῶτα οἱ στήλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς κι ὕστερα μαζί μέ τὰ καυσαέρια μικρὲς σταγόνες σπέρμα κολλᾶνε στὰ πάρ-μπρίζ. Ὁ ταξιτζῆς μοῦ ἔλεγε τὴν ἄλλη μέρα πὼς πήγαينه ἕναν πολὺ καθὼς πρέπει σέ μιὰ διεύθυνση στὴν Κυψέλη. Ἐψαχνε μιὰ προκομμένη πού εἶχε πάρει μέ τό αὐτοκίνητό τοῦ ἀπὸ τὴν Συγγροῦ καὶ αὐτὴ τὸν κόλλησε βλεννόρροια. Κατὰ-χλωμός ὁ ἄνθρωπος παντρεμένος καὶ μέ παιδάκι. Ἀγοράκι τὸν ρώτησε ἡ κοριτσάκι, ἀλλὰ ἀφοῦ εἶχε λέτε δικό του αὐτοκίνητο γιὰ τὴν ἔψαχνε μέ τό δικό σας ταξί; Δέ θυμᾶμαι τὴν ἀπάντηση. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία στό μυαλό μου ἡ Συγγροῦ ἔχει ἀνδρι-ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας συνεχάρη τόν Κύριο Τάδε») στό ὁμόνυμο νοσοκομεῖο τοῦ Συγγροῦ ὑπάρχουε, δέν τὰ ἔχω δεῖ οὔτε ἐγὼ οὔτε ὁ Τάκης, κέρνα ὁμοιώματα ἀνθρώπων στὰ πιό προχωρημένα στάδια τῆς σύφιλης μέ τὰ περιδέραια τῆς Ἀφροδίτης γύρω ἀπ' τό λαϊμό τους.

Μέσα ἀπὸ τίς στενὲς μασχάλες ἐνός μαύρου ταγιέρ ὁ Τάκης διέκρινε — πίσω ἀπὸ τό βρώμικο τζάμι στό δεξιὸ πλευρὸ τοῦ λεωφορείου τὴν ἐκκλησία ὅπου εἶχανε γνωριστεῖ μέ τὴ Χριστίνα — στὰ βαφτίσια τοῦ μικροῦ Καροτίδη. Τί λεπτὴ μέση πού εἶχε τότε! σφιγμένη στὴ μπλέ νταντέλα. Ἐκανε νὰ τὴ σχηματίσει μέ τὰ χέρια τοῦ καὶ ἡ διπλανὴ τοῦ ἄρχισε νὰ κουμπώνει τὴ ζακέτα τῆς — «θὰ φαντάστηκε πὼς κάποιοιαν θέλω νὰ πνίξω μ' ἓνα λαϊμό παχὺ τώρα σάν τὴ μέση τῆς Χριστινᾶς κάποτε. Τότε πού-πίστευε πὼς-κάποια μέρα θὰ πεθάνει γι' αὐτόν. Ὁ πατέρας τῆς δέν τὸν ἠθέλε, προτιμοῦσε νὰ τὴ δώσει στό γιατρό. Τί εἶναι αὐτὰ τῆς ἔλεγε ἔχει σπουδάσει χημεία ἀλλὰ χτίζει σπίτια, τὴ χημικὴ ἔνωση εἶναι αὐτὴ ἔμένα μοῦ μυρίζει ἐργολάβο. Βγαίνανε ἔσω ραντεβού. Τὴν ἔβλεπε πού κάθε τόσο κοίταζε γύρω τῆς ἀνήσυχτα. «Τώρα νὰ πεταχτεῖ ὁ πατέρας τῆς μέ πιστόλι στό χέρι καὶ ἡ Χριστίνα νὰ ρίχεται μπροστά μου «σκοτώσε ἔμένα ἄσε τόν Τάκη» μπάμ μπάμ αἰμόφυρτη. Τό λεωφορείο προχωροῦσε ἀργά. Ἦτανε γεμάτῃ αὐτοκίνητα καὶ ἡ Κηφισσίας. Ὅταν ἦτανε μικρὸς ἔπεφτε στὶς στέρνες νὰ σώσει τὰ χρυσόψαρα, ἡ Κηφισσίας ἦτανε τότε στό μυαλό τοῦ μία πολὺ ὠραία κυρία. Ἐμοιαζε μέ τὴ θεία Τερέζα. Ἐλουζε κι αὐτὴ τὰ πυκνὰ μαλλιά τῆς μέ νερό ἀπὸ βρασμμένα φύλλα καρυδιᾶς καὶ μέ πράσινο σαποῦνι. Ἡ θεία Τερέζα μικρὴ ἦτανε κατὰξανθη. Ἐβαζε λέει στὰ κρυφά ἓνα μῶβ φλόγγο στὰ μαλλιά τῆς μόλις ἔστριβε τὴ

γωνία. Είκοσι χρονῶν ὅταν τό 'σκασε μέ τόν 'Εβραῖο καί κοιμότανε μαζί του τέσσερα χρόνια στή Μασσαλία. "Ένα πρωί ξύπνησε, τά μάζεψε καί γύρισε πίσω. Τήν πρώτη φορά πού τήν εἶδε ὁ Τάκης, κόντευε μέ πολύ ρούζ στα μάγουλα τά σαράντα. "Άσπρο ταγιέρο καί ἄσπρα γάντια τρυπητά. "Ο Τάκης εἶχε γδάρει τά γόνατά του πέφτοντας ἀπό ἕνα βουναλάκι πίσσα. Κάτι καταστρώνανε καί ἀσφαλτοστρώνανε καί τό δρόμο. Τά δάκρυα στό μάτια του στεγνώνανε καθώς τήν ἄκουγε νά λέει στό μπαλκόνι ὅτι ὁ ἄντρας της τή χάρισε γιατί δέν ἤθελε νά τόν γλείφει. «Γάτες εἶναι νά γλείφονται;» σκέφτηκε. «Μά πῶς θά μεταλάβω μεθαύριο βρέ Γιάννη μου τοῦ ἔλεγα» ἐξηγοῦσε ἡ θεία Τερέζα σπρώχνοντας μία χούφτα γιασεμιά μέσα στήν καμουφλισμένη ἄβυσσο τοῦ ντεκολτέ της. «'Εμένα ἡ Κατίνα μου τά 'πε ἄλλιώς, τοῦ 'βγαλες γλώσσα καί τόν καταριόσουνα. Δέν τοῦ 'πες νά στόν φέρουνε τέσσερις γιατί εἶχε φιλενάδα;» 'Η μητέρα του πού ρωτοῦσε, φοροῦσε τό πιό μαλακό φουστάνι, ἄσπρο τσελβὸλ μέ ρόζ καί μέ θαλασσινές βούλες. Στό μυαλό τοῦ Τάκη τὸ ἄσπρο μέρος τοῦ ὑφάσματος ἦτανε τό τσέλι καί οἱ βούλες τά βόλ. "Ο πατέρας του τίς κοιτάζε καί τίς δύο. Εἶχε γείρει στήν πάνινη πολυθρόνα μέ τά χέρια σταυρωμένα πίσω ἀπό τό σβέρο. «Καλά σοῦ λέει». Γύρισε λίγο βαριεστημένα τό κεφάλι του μασώντας ἕνα τρίγωνο κομμάτι γραβιέρα. Κοίταξε πέρα ἀπό τό μπαλκόνι. «Νά 'τος πάλι αὐτός ὁ 'παλιάνθρωπος!» φώναξε. «Πάλι κάτω ἀπό τό φῶς τὸ δρόμου βρῆκε νά πάει νά κατορησει.» «Λές νά 'ναι ὁ ἴδιος;» «Δέν ντρέπεται λιγάκι — δέν ξέρει νά πάει λίγο παρακάτω, στά σκοτεινά;» "Ο Τάκης δέν εἶπε λέξη, τόν καταλάβαινε ὅμως πολύ καλά. Σκέψου μέσα στά σκοτεινά νά κατούραγε κατά λάθος μέσα στό στόμα μιᾶς λάμιας! Πέρσι στό Μπογιατί τόν εἶχε κυνηγήσει μία καί τήν ἄλλη μέρα ἡ χήρα Οὐ-Οὐ ἡ μῆυρη φούστα της, κάνοντας κούνια τόν χτύπησε καί τόν πέταξε στήν ἄκρη τοῦ τσιμέντου. Ρυθμικό συντριβάνι τό αἶμα ἀπό τήν κορυφή τοῦ κεφαλιοῦ του τοῦς πιτσιλοῦσε ὄλους κι ὄλοι τρέμανε, ἀκόμα κι ὁ γιατρός, ἀλλά ὁ ἴδιος εἶχε φανεῖ ἀτάραχος. 'Η θεία Τερέζα εἶχε βάλει τά κλάματα κι ὄχι γιὰ τὸ δικό του χτύπημα πέρσι στό κεφάλι. «'Εγώ, ἐγώ νά τοῦ πῶ τέτοιο πράγμα! νά μου πέσει τό στόμα ἂν σᾶς λέω νύμματα», καί ἄρχισε νά καταριέται τήν Κατίνα τήν ἔτσι καί τήν ἄλλιώς, πού ζήλευε πάντα καί γι' αὐτό τά 'βγαζε ἂπ' τό μυαλό της. "Ο Τάκης ἀπό τότε πού ξεχνοῦσε τόν ἑαυτό του πότε ἐδῶ καί πότε ἐκεῖ ἐνωθε τῶνεις γιὰ τίς περισσότερες φασαρίες γύρω του. Τρόμαξε κιόλας πάρα πολύ, σκέψου νά ἔπεφτε σ' ἄληθεια τό κόκκινο στόμα τῆς θείας Τερέζας, ν' ἄρχιζε τό κυνηγητό, νά τοῦ δαγκώνει τά δάχτυλα τῶν ποδιῶν, θυμήθηκε τά πάνινα πέδιλα πού φοροῦσε ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι — τά καλάμια μέχρι καί τά γόνατα. Βγῆκε πρὸς τό φῶς ἀπὸ τό σκοτάδι. «Μαμά-Μαμά!» εἶχε ἄρχισε νά φωνάζει «ἐδῶ καί πολλές μέρες ὅταν κλείσω σφιχτά τά μάτια μου κι ὕστερα τά ξανανοῖξω βλέπω τόν "Άγιο Στυλιανό σ' ἕνα ξύλινο σκαλιστό θρόνο νά πλέκει, μέσα σ' ἕνα πράσινο φωσφορικό φῶς. "Ἰδιο ἀκριβῶς μ' ἐκεῖνο πού μέσα στριφογυρίζαμε καί πλέαμε πέρσι ἐγώ, ἐσύ κι ἡ νοσοκόμα —τότε πού μοῦ βάλανε τή μάσκα— πάρα πολλές σταγόνες αἰθέρα καί μοῦ κόψανε μέ χρυσό ψαλιδάκι τίς ἀμυγδαλές. Τώρα πού τό σκεφτότανε, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια τό ὑπονοούμενο τοῦ φαινότανε ξεκάθαρο. "Ἐπρεπε ἡ θεία Τερέζα νά ἐπικαλεσθεῖ τόν "Άγιο Στυλιανό. 'Η κυρία Ρόζα πού ἔμενε ἀρμέγοντας τήν κατσικούλα της ὅτι αὐτός ὁ "Άγιος πλέκει ἕνα μεγάλο προστατευτικό πλεκτό γύρω σου καί δέ σέ πιάνει τό Κακό — κι ἂν δέν ἤξερε ἡ κυρία Ρόζα ἀπὸ τέτοια τότε ποῖός ἤξερε! πού ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ της ἦτανε ἕνα φάντασμα καί δέ φαινότανε χρόνια τώρα οὔτε γιὰ νά ζητήσει τά νοίκια. "Ο πατέρας του τόν κοιτάζε αὐστηρά. «Τί σαχλαμάρες εἶναι αὐτές; Τί λέει τό παιδί, Βάσω, πρόσεξε τή μάνα σου καί τίς θείες σου νά μὴ μᾶς τόν κάνουνε θρησκόληπτο». Μόλις ὁ Τάκης τόν εἶδε νά τινάζεται καί νά σκοτεινιάζει τό μάτι του, κατάλαβε πρὶν νά μιλήσει ὅτι εἶχε θυμηθεῖ πάλι τὸ πληκτρο τῆς γραφομηχανῆς του. «Κακομοιρη μου ἡ θά μου τὸ βρεῖς ἢ θά σοῦ κόψω τά πόδια — ἐδῶ εἶσαι κι ἐδῶ εἶμαι!» Το προηγούμενο μεσημερῆκι ὁ Τάκης παίζοντας εἶχε βγάλει ἀπὸ τῆ θέση του τό Δ, τρόμαξε πολύ πού δέ μπόρεσε νά τό βάλει πίσω καί τό ἔθαψε στόν κῆπο τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα γυαλιστερό φύλλο λεμονιάς. Τό ψάχναμε καί οἱ τρεῖς μαζί κι εἶχανε κάνει τά παρτέρια ἄνω-κάτω τό ἀπόγευμα πρὶν νά ἔρθει πρῶτα τὸ ἄρωμα τῆς θείας Τερέζας. 'Εκείνοι οἱ δύο σκύψανε γιὰ νά μὴν τό φᾶνε στό κεφάλι ἐνῶ αὐτός ἔτρεξε γενναῖα, τό τρύπησε τό πηχτό σύννεφο καί βρῆκε τόν Τάσο καί τό Νικάκη πού τόν περιμένανε στό ρέμα.

"Ἐτσι λοιπόν ὁ κύριος Τάκης κάθεται μαλακός κι ἀφηρημένος μέσα στό λεωφο-

ρείο — μπορεί νά σκέφτεται τή μέση τῆς Χριστίνας, τά πόδια τῆς Ἑλένης, τή θεία Τερέζα πού πέθανε τυφλή, μόνη κι ἔρημη. Ὁ Γιάννης τῆς ἔδινε γελοία διατροφή, ξαναπαντρεύτηκε κι ὄλας καί δέν ἤθελε οὔτε νά τήν ἀκούσει. Μέχρι τό τέλος πῶς τά κατὰφερνε τήν πηγαίνανε μία φορά τό μήνα στό κομωτήριο καί τὰ μαλλιά τῆς ἦταν πάντοτε σκούρα χρυσά καί ὠραία. «Δέν ἤξερα κι ἐγώ νά τόν γλεῖφω!» ἔλεγε «τώρα θά τά εἶχα ἀκόμη ὄλα μου τά καλά.» Ἐγώ τά συνηθισμένα, κρυώνω — φοβάμαι. Τά σκέφτομαι ὄλα αὐτά μέ μανία γιά νά μήν ἔρθει πάλι αὐτή ἡ κίτρινη μαϊμού μέ τή βαριά βιομηχανική ἀναπνοή, νά μήν κάθεται σφιχτά στό σβέρκο μου ξεφυσώντας μου πετρέλαια. Κι ὑπάρχουνε καί χειρότερα, ρουφήτρες-σφυρίχτρες, μοῦ χυμᾶνε βουίζοντας γιά νά μέ κάνουνε σάν τά μοῦτρα τους, νά μοῦ ρουφήξουνε τ' ὄνομα, νά μοῦ ρουφήξουνε τό σχῆμα καί νά μένι σκέτη ἡ ἀγωνία. Θέλω νά γράψω μίαν ἄλλη ἱστορία, μ' αὐτήν ἐδῶ δέν ξεχνιέμαι. Τί μέ νοιάζει τί κάθεται καί σκέφτεται ὁ Τάκης μέσα στό λεωφορεῖο πηγαίνοντας ν' ἀπατήσει τή Χριστίνα, πρώτη φορά μετά ἀπό ἔξι χρόνια γάμου! Καί ψῶνιο νά τήν κάνει σπουδαία τά λάχανα! Μιά ἄλλη ἱστορία. Ἡ νοσταλγία τοῦ Τάκη γιά τό μέλλον ὅταν ἡ Χριστίνα θά ἔχει πεθάνει γι' αὐτόν κι ἡ νοσταλγία τῆς κυρίας Ἀφροδίτης γιά τό παρελθόν γιά τόν καιρό τοῦ ἀρραβώνα τῆς μέ τόν Ἀριστοκλή τούς φέρνοντας στό σημεῖο νά συναντηθοῦνε ἕνα βράδυ, μᾶλλον στίς τέσσερις τό πρῶι στούς δρόμους τῆς Νέας ἢ τῆς Ἄνω Νέας Σμύρνης. Ὁ Τάκης πῆγε ἐκεῖ μέ τό αὐτοκίνητο, ἡ κυρία Ἀφροδίτη μέ τά πόδια, χωρίς σουτιέν μ' ἕνα παλιό γκριζο φουστάνι. Ἀλλά σήμερα τό μεσημέρι σάν νά τήν ἀκούω πάλι τή φωνή τῆς Χριστίνας «τί σκέφτεσαι; τί σκέφτεσαι;» Τρώγανε μέσα στήν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ-προίκας τῆς. Ἀκολουθώντας τόν ἕνα τοῖχο πού στρογγυλεῖ ἕνα ψηλός ξύλιнос πάγκος σάν μᾶρ μέ τρία ψηλά σκαμνιά. Ἡ Γεωργία εἶναι ἀκόμη πολὺ μικρή γιά νά τρώει σκαρφαλωμένη ἐδῶ πάνω. «Τί σκέφτεσαι;» ρώτησε ξαφνικά ἡ Χριστίνα τυλίγοντας λίγο ἄτσαλα τά μακαρόνια τῆς. «Δέ σκέφτομαι τίποτα — Ἄ! χτές ἢ προχτές εἶδα ἕνα ἀπροσδιόριστο ἀντικείμενο.» «Τί;» Τίποτα δέ μάθαινε αὐτή ἡ Χριστίνα! «Ἄφου σου εἶπα ἀπροσδιόριστο.» Σκεφτότανε πάνω στό σῶμα τῆς Ἑλένης νά λιώνει καί νά πῆξει πολλές φορές ρόζ χιόνι — κι ἕνα δροσερό κυκλωτικό σάλιο μέ γεύση μέντας ἢ νεραντζι; «Πές μου μήπως καίει πολὺ τό σάλιο μου» ρώτησε τήν Χριστίνα, «τό φαί λιώνει ἀπότομα στό στόμα μου». Ἐσκυψε νά τή φιλήσει — ἤξερε πῶς θά τόν ἀποφύγει. Εἶχε δεκαεφτά μέρες νά κάνει ἔρωτα μαζί τῆς. Ἄπ' αὐτές εὐτυχῶς τίς ἔξι εἶχε περίοδο. Κατεβαίνοντας ἀπό τό σκαμνί θυμήθηκε μικρό τόν ἔπιανε ὄρες ὀλόκληρες ν' ἀποφεύγει ν' ἀκουμπήσει τό δεξιό του χέρι μέ τό ἀριστερό. «Τό βράδυ θ' ἀνεβοῦμε στήν Κηφισσιά μέ τόν κύριο Γεωργιάδη, θά ἔπιουμε μιά ματιὰ καί στό οἰκόπεδο». Ἡ Χριστίνα ἤθελε τό αὐτοκίνητο, εἶχε ὀπισχεθεῖ νά πάει τή Γεωργία στή θάλασσα. «Ἐντάξει. Κατέβηκε στόν πρώτο δροφο τῆς πολυκατοικίας, ἐδῶ εἶχε μετακομίσει ἐνάμιση χρόνο τώρα τό γραφεῖο του.

Μαρούσι, μουρμούρισε μαζί μέ τή θέα ἀπ' τό παράθυρο τοῦ λεωφορείου. Ἡ Χριστίνα ἤθελε μία γλάστρα μπλέ. Ἐπαψε νά εἶναι ἀφηρημένος κι ἔκανε χῶρο στή διπλανή του νά περάσει γι' αὐτήν νά κατέβει. Εἶχε βρεῖ πολὺ μικρός αὐτό τό κόλπο τῆς ἀφηρημάδας. Ὅταν φωνάζανε συγχρόνως ὁ πατέρας του καί ἡ μητέρα του ὁ ἕνας στή μία καί ὁ ἄλλος στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ στεκότανε παγωμένος πίσω ἀπ' τήν πόρτα τοῦ μάνιου. «Μή φωνάζετε μέ πονάει τό κεφάλι μου φωνάζει καί αὐτός». Σιγά-σιγά συνήθεισε νά κλείνει τήν πόρτα. Ἐπειδὴ δέν κλείδωνε στεκότανε μπροστά στήν τουαλέτα σέ στάση κατουρήματος. Χαϊδεύοτανε ὅσο κρατοῦσε ὁ καβγάς — ὄνειρευο-τανε χρυσοπράσινα τοπία γεμάτα φελλούς. Χρυσόμυγες μέ μεγάλα στήθη νά στάζουνε ρόζ σαντιγύ μπλεγμένες μέσα σέ σύννεφα μαλλί τῆς γριάς. Γλίστρησε στή θέση πού εἶχε ἀδειάσει δίπλα του γιά νά εἶναι πλάι στό παράθυρο. Ἀπροσέκτει κίνηση γιατί βρέθηκε στό κέντρο τῆς θερμοκρασίας πού εἶχε ξεχάσει πίσω τῆς αὐτή ἡ μεγάλη γυναίκα μέ τίς ἀγριεμένες φτέρνες μέσα σά ξώφτερνα λουστρίνια. Κρατιό-τανε, ἔκανε ὑπομονή, νά τώρα θά καταλάβει αὐτή ἡ θερμοκρασία πῶς ἡ κυρία τῆς ἔχει φύγει θά τρέξει πίσω τῆς νά τήν περιστοιχίσει ξανά. Ἐντάξει, ἀρχίζει νά συνέρχεται ἀπό τήν ἀηδία τῆς βουτιάς μέσα στήν ξένη ζεστασιά. Τί νοῦμερο παπούτσια φοροῦσε ἡ Ἑλένη; Μᾶλλον τριάντα ἐφτά. Χτές τό πρῶι εἶχε ἀνοίξει τό μᾶτιο του εἰκοσι λεπτά νωρίτερα ἀπ' τό ξηπνητήρι. Αὐτό συνήθως τό ἐνωθε σάν θρίαμβο — ἕνα μικρό μέρος ξύπνιο μυαλό παλεῖται καί νικάει τό κοιμισμένο. Χτές τό πρῶι ὁμως δέν ἀισθανότανε καλά. Πῶς εἶχε χωθεῖ αὐτή ἡ γυναίκα μέσα στό ὑπέροχο τοπίο πού ποταμίσια χάρη

ξεχύλιζε απ' τὰ κοιμισμένα νάτια του. Τό ένα της στήθος κομμένο και τό άλλο ζυγίζει τριάντα κιλά. Καλύτερα θά κάνετε νά τό κόψετε κι αυτό, θά αισθανόμαστε πίσό άνετα τής είχε πεί όλο ευγένεια, κι αυτή ευγενέστατα επίσης του 'φτυσε κάτι μισομασημένο. Βγήκε από τὰ πεντακάθαρα νερά και ξύπνησε λίγο πριν ν' άρχισει νά πνίγεται. Του είχε έρθει άμέσως στό μυαλό ή μητέρα του, άνέβηκε γιά λίγο στό κρεβάτι της τό πρωί πριν νά πάει σχολείο. Είχε πεθάνει κανένα χρόνο πριν νά γνωρίσει τή Χριστίνα, από καρκίνο, πρώτα στό στήθος κι ύστερα στό πάγκρεας. Μέ πικρό στόμα και πηχτό σάλιο, άνάνευε μέ δυσκολία. Τό χέρι τής Χριστίνας μέ τά μικρά νύχια ήτανε σφιγμένο γύρω από τό στομάχι του. Κοίταξε τό χαλαρωμένο πρόσωπό της. Πάλι είχε κοιμηθεί μέ τά σκουλαρίκια, δέν του άρέσανε ούτε οι πέρλες, ούτε τά τρύπια αυτιά. Πάτησε τό κουμπί γιά νά μή χτυπήσει τό ζυγνητήρι. Στο κομοδίνο από τή μεριά της πρόσεξε τό θερμόμετρο. Άλλη μανία κι αυτή νά παίρνει έδώ και τρεις μήνες τήν θερμοκρασία της κάθε πρωί πριν σηκωθεί γιά νά ύπολογίζει λέει τίς γόνιμες μέρες. Ευτυχώς δέν ήθελε άκόμη δεύτερο παιδί. Τόν είχε πιάσει μεγάλη άγωνία στους τρεις τελευταίους μήνες τής έγκυμοσύνης της. Πώς θά πεθάνει στή γέννα και θ' άναγκαστεί ό ίδιος νά παίζει τό ρόλο συγχρόνως πατέρα και μητέρας. Τί δηλαδή; νά βγαίνει από τό δωμάτιο ν' αλλάζει στά γρήγορα τά παντελόνια, νά γυρίζει μέ φουστάνια ψεύτικα στήθη και κολλιέδες; Μπά έτσι σίγουρα θά τό τρέλαινε τό παιδί. Βγήκε μέ τά ρούχα στά χέρια, ντυνότανε στήν κουζίνα καθώς έφτιαχνε καφέ. Τή Χριστίνα τήν είχε ξυπνήσει στις δέκα, μέ τηλεφώνημα από τό γραφείο του.

Τό μεσημέρι τήν ώρα πού σκεφτότανε ν' άνέβει γιά φαγητό —ήτανε στό πίσω δωμάτιο του γραφείου πού ήτανε ήμιπόγειο ενώ τό μπροστινό από τήν κλίση του εδάφους ήτανε στόν πρώτο— «κάπου στή μέση του διαδρόμου πρέπει νά είμαι ίσα μέ τή γή» σκεφτότανε συχνά— είδε πρώτα τά πόδια τής 'Ελένης. Κόκκινα πέδιλα, λουράκια πού σταυρώνανε. Φορούσε ένα μαύρο φουστάνι μέ άχνά, άσπρα σχέδια κι είχε ριγμένη στους ώμους μία ζακέτα ρόζ άγκορά. Τά γυαλιά του ήλιου πού φορούσε σήμερα είχανε άσπρο σκελετό. Έσκυψε από τό παράθυρο βγάζοντάς τα κι είχε πάλι τό πιο δροσερό πράσινο βλέμμα: «Λοιπόν, άποφάσεις νά μή μου τηλεφωνήσεις;» Έπρεπε νά τήν είχε πάρει τηλεφώνω έδώ και πέντε μέρες. Κατάλαβε πώς γιά μία στιγμή δέν τήν είχε γνωρίσει γιατί είχε τά μαλλιά της τραβηγμένα πίσω από τ' αυτιά μέ δύο ρόζ χτενάκια. «Μήν κουνηθείς» τής ειπε. Βγήκε σάν χορευτής. Έκανε τό γύρο τής Σπενσίππου κι άνέβηκε τά σκαλιά τής Μαρσαλκ. Μόλις έστρωσε στήν Ξενοκράτους δέν τήν είδε πουθενά. Γύρισε στό γραφείο του νευριασμένος. 'Η βοηθός του ή Ντίνα μιλούσε τώρα στό τηλέφωνο γιά μεζέ ή γιά κοραλιά μαλλί, γιά μεγάλες βελόνες ύβλινες. Στο πίσω δωμάτιο ή 'Ελένη καθισμένη στή θέση του, μέ σταυρωμένα τά πόδια, μπροστά στόν κεραμιδιό τοίχο. «Πιάστηκε τό στριφωμά μου και ξηλώθηκε». Τί νά κάνει, νά διώξει στά γρήγορα τή Ντίνα —ήτανε και ώρα νά πηγαινει— νά κάνουνε έρωτα πώς, πού; στά γόνατα, στό μάνιο. «Μά τί έκανες, μπήκες απ' τό παράθυρο;» Αισθανότανε πώς χαμογελούσε άνότητα. 'Η 'Ελένη του έγγραφε μία διεύθυνση σ' ένα χαρτάκι πού είχε κόψει μέσα από ένα πακέτο Sante. «Έλα κατά τίς εννιάμιση. Ναι βέβαια πριν από τή Δροσιά — τό σπίτι μιάς θείας μου αλλά λείπει στή Θεσσαλονίκη». Του έξηγοϋσε πώς νά στρίψει. «Τό οικόπεδο πού σου έλεγα δέν είναι μακριά». Χαμογελούσε δαγκώνοντας τό κάτω χέλι, αυτή ή έκφραση τής σκλήρηνε τό πρόσωπο. Τήν πήγε μέχρι τήν πόρτα. Του φάνηκε πώς ή Ντίνα, πού άκόμη μιλούσε στό τηλέφωνο κοκκίνισε στήν προσπάθεια νά μήν τούς κοιτάξει. «Παπώ τό στριφωμά μου κρέμεται» έλεγε ή 'Ελένη. «Ποιά ήτανε αυτή;» σταμάτησε στή στροφή τής σκάλας. «'Ελπίζω όχι ή γυναικα σου.» Πάνω στό γραφείο του βρήκε τά τσιγάρα της. Στο πίσω μέρος του πακέτου άνάμεσα στα συμπλεκόμενα τρίγωνα είδε τόν αριθμό του τηλεφώνου του, κι αυτόν μέ μολύβι. Τόν έσβησε προσεχτικά μ' ένα πράσινο μαρκαδόρο. Γύρω από τή μουτζούρα πρόσθεσε άφηρημένος ένα μαύρο περίγραμμα. Έσπρωξε τό πακέτο πίσω πίσω στό πιο κάτω συρτάρι.

Πώς γίνεται δύο στάσεις μετά τήν πλατεία τής Κηφισιάς νά τρέχει άντιθετα από σένα όλος ό ήμερος κόσμος. Τό λεωφορείο ήτανε τώρα μισοάδειο και τόσο πίσω και δεξιά ή 'Αλάσκα όπου έρχότανε μέ τή Χριστίνα και τή Γεωργία. Του άρεσε νά λείει στή Γεωργία «πάμε γιά παγωτό στήν 'Αλάσκα». Οι στύλοι μέ τά φάτα άραιώνανε. Ένα στύλο μπορείς νά τόν άγαπήσεις μέχρι τρέλας, μπορεί νά θέλεις νά χήσεις τήν

υπόλοιπη ζωή σου δεμένος επάνω του. Τό τοπίο έξω πρασίνιζε, μαύριζε, σκοτεινίαζε, και τό λεωφορείο τό ένιωθε άλλιώτικο, μετάλλινη υπερπροστατευτική μητέρα, μέσα από τή ζεστή κιτρινωφτισμένη κοιλιά της μπορούσε νά κοιτάξει τούς όγκους και τά σχήματα τών μισο-είδε τήν πλατούλα ενός κίτρινου βελουδίνου καναπέ — τή γωνίτσα ενός σκαλιστού καθρέφτη όχι άσπρου, μάλλον ροζέ ή στο χρώμα τού κονιάκ, υπό-σχεση ναρκωτικής εύτυχίας, τ' ανάλαφρο νυχτικό της χρώμα κόκκινου κρασιού στο φως πεταμένο στά πόδια τού κρεβατιού πάνω σε μία μοκέτα βαθιά καφέ «όπου θά 'θελα νά κυλιέμαι μέχρι νά γίνει τό σώμα μου στρογγυλό — πού είναι; γιατί άργεί; χτενίζει τά ξανθά μαλλιά της; ξεπλένει πάλι τά δόντια της μέ Bradoral; Σκέψου νά σηκωνόμουνά νά τήν ψάχνω και νά μήν τή βρίσκω πουθενά, άλλα πρώτα τό νυχτικό της στο σαλόνι, μετά τά παπούμια της μέ τά φτερά μέσα στην κουζίνα μπροστά στο ψυγείο. Σκέψου ν' άνοιγα τήν άνοιγα τής κουζίνας — μήπως κρύβεται κάπου στον κήπο έντελώς γυμνή; μπροστά στην πόρτα, στο σκαλοπάτι, τά πόδια της κομμένα από τούς άστραγάλους και κάτω κι άφημένα, χωρίς αίμα, όπως άφήνουνε έξω από τά δωμάτια τών ξενοδοχείων τά παπούτσια τους ή τίς μπότες τους». Κουνήθηκε στη θέση του, κοιτάζε τό ρολόι, κοιτάζε τόν εισπράκτορα έλπίζοντας πώς θά διασταυρωθούν οί ματιές τους και θά τόν βεβαιώσει μέ μία κίνηση τού κεφαλιού «μήν άνησυχείτε θά σάς πώ εγώ στην έβδομή στάση μετά τή πλατεία τής Κηφισιάς — μή φοβάστε τώρα — άλλα μετά;» Κοιτάζε πάλι έξω μερικά όλόφωτα παράθυρα — πληγές, έτρεχε τό φως από τά πολύφωτα και τίς έπιτραπέζιες λάμπες, έτρεχε κι από τίς απλίκες νά διασταυρωθεί μέ άλλα φώτα πού κι αυτά τρέχανε εδώ κι εκατομμύρια χρόνια. Τά περισσότερα παράθυρα, όμως, πρόσεξε καλά σφαλισμένα κι όλα τά φώτα σβηστά και τό άποκορύφωμα αυτό τό διώροφο πού μόλις τό προσπεράσανε έσβησε όλα του τά φώτα και συσπειρώθηκε στο σκοτάδι. Αυτά δέν του άρέσανε τού Τάκη καθόλου. Και δέν είχε κι άδικο. Κι εγώ παθαίνω μεγάλη λαχτάρα όταν περπατώντας σ' έναν έμπορικό δρόμο πού τού έχει κάνει λαβή ή νύχτα και τόν κρατάει ακίνητο, παίρνει τό μάτι μου σε μία από τίς φωτισμένες βιτρίνες, τόν τίτλο ενός βιβλίου πού μου φαίνεται σημαδιακός ή παράλογος, ή κάποιο αντίκειμενο, και ξαφνικά νομίζω ότι αυτό μου λείπει τόσα χρόνια απ' τή ζωή μου. Κι έχοντας ήδη προσπεράσει λίγο τή βιτρίνα γυρίζω πίσω ξε-κάνοντας τό βήμα μου για νά δώ καλύτερα, κι αυτός πού περπατάει μαζί μου δείχνει νά βιάζεται ή νά βαριέται. Πρίν προφτάσω νά δώ τά φώτα τής βιτρίνας σβήνουν — μοιραία θά ήτανε αυτή ή στροφή και φοβάμαι τό σκοτάδι. «Πλεκτάνη» σκέφτομαι και «τό βράδυ πρέπει νά βγαίνει ο άνθρωπος όπλισμένος μέχρι τά δόντια — είχε δικίο ή γιαγιά μου πού φτερούγιζε γύρω από τά καντήλια της». Συνεχίζω δισταχτικά μέ τό δεξί μου χέρι σφιγμένο σε γροθιά — όχι πώς θά βοηθήσει σε τίποτα, και πρίν νά φτάσω τήν επόμενη βιτρίνα, σβήνουν και τά δικά της φώτα. "Ε! τότε... "Ο Τάκης τράβηξε τά μαλλιά του από τό μέτωπο, έφτιαξε τή γραβάτα του «έπρεπε νά είχα κατέβει στην Κηφισιά και νά συνέχιζα και νά ταξί» μετάνιωνε πικρά. "Οχτώ έπιβάτες είχανε μείνει μέσα στο λεωφορείο. "Ο πιο κοντινός του, ένας κύριος μέ πολύ μεγάλο μέτωπο, δέν είχε τίποτα τό καθησυχαστικό. "Ο Τάκης δέν μπορούσε νά καταλάβει γιατί αισθανότανε τόσο άσχημα. "Εξι χρόνια τώρα νά κοιμάται και νά ζυπνάει μέ τή Χριστίνα είχε επιθυμήσει μία άλλη θερμοκρασία — τό θαμπό — τρυφερό τό φανταζότανε δέρμα τών μηρών τής "Ελένης νά εφαρμόζει επάνω του. Τύψεις για τή Χριστίνα, μά κι αυτή αν είχε μία περιπέτεια δέ θά τόν πείραζε καθόλου — «άρκει νά μήν τό μάθαινα ποτέ». "Η άφηρημένη πιθανότητα τού ήτανε εκατό τοίς εκατό παραδεκτή. «Τέλος πάντων, ύποτίθεται ότι έχουμε άπελευθερωθεί, δέν είμαστε στον καιρό τής γιαγιάς μου» — άσε πού κι αυτήν όγδόνα χρονών τήν είχε άκούσει νά λέει στη μητέρα του «Βάσω μου κι εγώ δέ μπορώ νά πώ πώς δέν τόν κεράτωσα». Ποιόν! Τόν παπού τό Ντινο! πού έτσι και στεκότανε πλάι της στο τράμ κάποιος χριστιανός τού 'βαζε άμέσως τίς φωνές. «"Ε! σύ τί κόλλησες και τριβεις πάνω στη γυναικά μου». — Γιατί αισθανότανε έτσι δυσάρεστα άναρωτιότανε. "Εριξε μία ματιά στην κυρία πού καθότανε δυό σειρές πίσω. Στρουμπουλή. Κριμα πού δέν ήτανε δίπλα σ' αυτήν, φαινότανε περιποιητική. Δέκα λεπτά από τή στάση τού είχε πεί ή "Ελένη. «"Ελπίζω όχι τρέχοντας».

Μόλις πάτησε στο χώμα, πήρε βαθιά αναπνοή. Κοίταζε τό λεωφορείο νά χάνει τήν άκτινοβολία του καί μαζί αισθανότανε νά πέφτει καί ή δική του θερμοκρασία. Σάν νά τόν είχε γεννήσει μιιά άντρογοναίκα έδώ στήν άκρη του δρόμου, πιασμένη από ένα χοντρό κλαρί. Κι ύστερα νά 'χε φύγει τρέχοντας — τόν είχε αφήσει μόνο του μέσα στό σκοτάδι καί στό κρύο. Στις λάμιες καί στους λύκους. Ούτε νά τή φωνάζει δέ μπορούσε, γιατί δέν του 'χε μάθει νά μιλάει. Τίποτα δέν τόν είχε μάθει, ούτε τό μέσα από τό έξω. Αυτό τό φως του λεωφορείου του τά 'χε μάθει όλα — τή στιγμή πού χανότανε όλο καί πιό έξω σκοτεινίαζε κι ό Τάκης μέσα. «Δέν μπορώ νά ζήσω χωρίς τό λεωφορείο». Τά γονατά του λυγίσανε, τόν καθίσανε σέ μιιά μάντρα. Γαργάλημα στό σβέрко. Τά φύλλα του άναρριχητικού πού σκέπαζε τά κάγκελα. Άναψε πολύ προσεχτικά ένα τσιγάρο. Πλησίασε τήν κάφτρα στήν παλάμη του. Γύρω του ψύχρα σχεδόν κρύο. 'Η ζέστη στό χέρι του σχεδόν κάψιμο — κι αυτό τό κόκκινο φωτάκι της θλιβερό ύποκατάστατο από τό φως του λεωφορείου. Τά φώτα του δρόμου κρύα. Τό άναρριχητικό ήτανε κι άνατριχιαστικό — μαζεύτανε τά μυτερά του φύλλα γύρω στό σβέрко του. Σήκωσε τό γαϊάκο του κι άρχισε νά επικαλείται τίς 'Υγιείς Δυνάμεις. «Δέ γαμιέται κι ή Χριστίνα καί ή μακαρίτισσα ή μητέρα μου δέ μέ γέννησε στό δρόμο αλλά στής 'Ελενας καί χρειάστηκε κι έμβρουολκό. 'Ας ελχα έρθει μέ τ' αυτοκίνητο καί θά 'χαμε τρυπήσει όλη τή νύχτα μέ τά μακριά μας φώτα». Πέταξε τό τσιγάρο. 'Η ήρεμία δέν του ήρθε από μέσα, γλίστρησε άπ' έξω, μέσα από τά ρουθούνια του. 'Ο άέρας μύριζε συγκινητικά, αυτή ήτανε ή λέξη — γαζία. «Τό σπίτι πού μεγάλωσα είχε γαζίες καί λεμονιές στόν κήπο — τό σπίτι καί ό κήπος σκαρφαλώνανε καί κρεμότανε άπ' τά κλαριά μιās άλλης τεράστιας γαζίας». Είδε τό δέντρο, σηκώθηκε κι έκοψε μιιά, πού διαλύθηκε καί πέταξε μέσ' άπ' τά χέρια του. Του 'μεινε τό λεπτό κοτσάνι κι ένα μικρό πράσινο μπαλάκι έντελωσ' γυμνό από τό κίτρινο χνούδι. Δεύτερος δρόμος δεξιά. Περπατούσε μέ μεγάλα βήματα — βιαζότανε ν' άγγίξει τήν 'Ελένη. Τρίτο στενό άριστερά, πάτησε σέ κάτι νερά. Τό σπίτι είχε σθηστά φώτα. Πέτρινη μονοκατοικία μέ μικρή, σκεπαστή βεράντα άριστερά από τήν είσοδο. Πέρασε τόν κήπο, άνέβηκε τά πέντε σκαλοπάτια καί χτύπησε τό κουδούνι. Στο στρογγυλό παραθυράκι άνέτειλε κι έδυσε ένας μαύρος ήλιος από fer forgé. Τό πιό κοντινό φως στό δρόμο έρχότανε από τό ισόγειο του άπέναντι — από τό δεύτερό του όροφο προεξείχε ένα τέλειο ήμικύκλιο μπαλκόνι μέ δύο κολόνες. Ξαναχτύπησε δισταχτικά «άργησα κι έφυγε ή 'Ελένη». 'Η πόρτα άνοιξε χωρίς ν' άκούσει πίσω της τά βήματα. 'Η άβέβαιη λάμψη είχε πλησιάσει χωρίς θόρυβο τό σγουρό, στρογγυλό τζάμι. 'Η 'Ελένη κρατούσε ένα κηροπήγιο μέ τρία κεριά, δύο άναμμένα κι ένα σβηστό. 'Ητανε ξιπόλητη. Τήν κοιτούσε μέ τά πόδια κολλημένα πάνω στήν ψάθα. Τά σκούρα μαλλιά της πέφτανε στό πρόσωπο. Φορούσε ένα μαύρο παντελόνι, γύρω από τό στήθος της πάνω σέ μιιά άσπρη έσάρπα από πολύ λεπτό ύφασμα φυτρώνανε βελούδινα φύλλα, ρόζ καφέ καί πράσινα. Πρόσεξε τήν καρφίτσα πού τή συγκρατούσε, ένα άληθινό ποδαράκι ζώου, γούνινο μέ δαχτυλιδάκι μέ μώβ πέτρα. «Γιά μένα γυαλίζουμε έτσι τά μάτια της;» «'Ελα γρήγορα νά κλείσω τήν πόρτα έχω άνάψει τό καλοριφέρ — έχει καει κάποια ασφάλεια — δέ σέ πειράζει νά είμαστε λίγο στό σκοτεινά;» Περνούσανε από μιιά μεγάλη τραπεζαρία — μακρόστενο τραπέζι — καρέκλες ντυμένες μέ φαγωμένο δέρμα. Στόν τοίχο ή 'Ελένη του φώτισε χωρίς λόγο ένα πολύ σκοτεινό Μυστικό Δείπνο. «Οί 'Απόστολοι φάγανε τίς καρέκλες; ή μήπως ήτανε έργο αξίας, τό καμάρι του σπιτιού». Τώρα σ' ένα μακρύ διάδρομο μέ μιιά φορτωμένη, στριφτή κρεμάστρα. Κι από τίς δύο μεριές, κλειστές πόρτες. 'Η τελευταία δεξιά μισόνοιχτη, διέκρινε τήν άκρη μιās σανίδας σιδερώματος. 'Ο διάδρομος κατέληγε σέ άλλη πόρτα καί ή 'Ελένη τή άνοιξε διάπλατη «ή κρεβατοκάμαρα της θείας μου». 'Ακούμπησε τό κηροπήγιο πάνω σ' ένα επιπλο μέ συρτάρια καί μάρμαρο, μπροστά στόν καθρέφτη — μέ φαρδιά, σκαλιστή κορνίζα. Τό κρεβάτι, είχε κι αυτό σκαλιστή πλάτη, ήτανε άσυνηθιστα ψηλό. Κάτω από τό παράθυρο, ένα μπαούλο μέ κυρτή ράχη σάν τό μπαούλο μέ τό θησαυρό. Δέν αισθανότανε όμως σάν πειρατής «μήπως έπρεπε;» Πρόσεξε πάνω στό μάρμαρο πολλά μικρά κουτάκια σέ διάφορα σχήματα κι ένα άσπρο χέρι από πορσελάνη. Πλησίασε τήν 'Ελένη. Αισθάνθηκε κάποιο άδρατο περίβλημα γύρω από τό σώμα της, σκληρό, νά συγκρούεται μέ τό δικό του. Για μιιά στιγμή πήγε νά τραβήχτει νά της ζητήσει συγγνώμη, ύστερα έγειρε πάλι μπροστά καί τήν έκλεισε στήν άγκαλιά του. Μύριζε κραγιόνι τών χειλιών, μύριζε γαρδένια, τά δόντια της ήτανε λίγο κρύα. «'Α! όχι» είπε ή 'Ελένη καί τόν έσπρωχνε πρós τό κρεβάτι. «Θέλω

νά ξαπλώσεις και νά κλείσεις σφιχτά τά μάτια σου.» Τήν κοίταζε πού έπαιρνε τό κηροπήγιο. «Ξάπλωσε λοιπόν». Ἡ πόρτα πλάι στή ντουλάπα ὀδηγοῦσε σέ μάνιο γατιῶ ἄκουσε τό καζανάκι, ἀλλά πρῖν, τή φωνή τῆς Ἐλένης, «νά μήν τ' ἀνοίξεις καθόλου πρῖν σοῦ πᾶ». Μετροῦσε — ἦτανε στά τριάντα δύο. Ἄκουσε τό σπῖρτο ν' ἀνάβει και τινάχτηκε μέ τό σφύριγμα. Ἄστραφτε γυμνή μπροστά στήν πόρτα τοῦ μάνιου, μ' ἓνα βεγγαλικό σάν μαγικό ραβδάκι στό δεξί της χέρι. Τό στήθος της, πιό μυτερό ἀπό τῆς Χριστινας, εὐτυχῶς δέν ἦτανε σουβλερό. Γελοῦσε. Ὁ Τάκης τήν κοίταξε ἔτοιμος νά βάλει κι αὐτός τά γέλια. Ἦτανε ὠραία και τήν ἤθελε — τόσες μέρες τώρα. Σβήνανε γύρω της κι οἱ τελευταῖες σπῖθες. Ἦρθε και ξάπλωσε δίπλα του, μέσα ὁμως ἀπό τήν κουβέρτα. Ἀνασηκώθηκε κι ἄρχισε νά γδύνεται ἀμίλητος. Αἰσθανότανε ὄλο και πιό ἀνήσυχος, τοῦ περνοῦσε ἀπό τό μυαλό του πῶς ἡ ἐπιθυμία του ἦτανε δαιμονική, πῶς ξεπερνοῦσε σέ διάσταση κάθε πραγματική πιθανότητα νά εκπληρωθεῖ, «ὄ,τι και νά μοῦ δώσει, ὄ,τι και νά τῆς πάρω ποτέ δέ θά εἶμαι ἡρεμος πλάι στό ἄσπρο της κορμί». Μόλις μπῆκε κι αὐτός μέσα ἀπό τά σκεπάσματα, ἡ Ἐλένη τραβήχτηκε λίγο στήν ἄκρη, «ἐλπίζω νά κατάλαβες ὅτι αὐτό τό βεγγαλικό ἦτανε ἐρωτικό ὑποκατάστατο — ἄλλωστε ἔχω ἀκόμη λίγο περίοδο.» Τῆς χάιδευε πολύ ἐλαφρά τά κόκαλα τῆς λεκάνης. «Πές μου, τώρα δέ χρειάζεται νά κάνουμε ἔρωτα, μπορεῖς νά μοῦ λές ὄ,τι θέλεις — μίλησέ μου γιά τή δουλειά σου». Δίσταζε νά τῆς δαγκώσει στό στήθος. «Γιά τή γυναίκα σου — γιά τήν κόρη σου, πῶς πάλι εἶπες ὅτι τῆ λένε;» Ὁ Τάκης γύρισε ἀνάσκελα και σκέπασε τό κεφάλι του μέ τό μαξιλάρι... Τήν ἄκουσε πού ἄναβε τό κηροπήγιο. Προσπαθοῦσε νά τοῦ τραβήξει τό μαξιλάρι ἀπό τό πρόσωπο. Ἐπαναλάμβανε ἀπό μέσα του δασυνόμενες λέξεις, ὅπως τίς εἶχε μάθει στίς πρῶτες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ:

Ἄδης ἅγιος ἄγνός
αἶμα ἀλάτι ἀπαλός
ἄλμα ἄμα ἄμαρτάνω
ἄφή ἄμαξα ἄπλώνω
ἄλωνίζω ἄρμυρίζω και ἡ Ἄλικαρνασσός.
Ἐδρα ἔλκω ἔκατό
εὐρίσκω ἔλος ἔρπετό
ἐορτή Ἐρμῆς ἔστια
Ἐλλάς Ἐλλη ἔταιρεία
ἔνας ἔτοιμος Ἐλένη
ἐβδομάδα ἐρμηνεία.

Πῆγε κι ἦρθε μ' ἓνα ποτηράκι, βούταγε μέσα τό μικρό της δάχτυλο και τοῦ ἔβρεχε τά χεῖλη μέ grand magnier «τί ἔγινε, ἐγώ σ' ἐμπλέξα ἔτσι; Ξέρεις τί μποροῦμε νά παίξουμε, ὅτι ἔχεις μισοπνιγεί και σοῦ κάνω τεχνητή ἀναπνοή, ξέρω ἀλήθεια». «Ἰστός, ἰκέτης, ἰκανός, ἰδρώτας, ἰδρυμα, ἰστός... Ἦσυχος και Ἦφαιστος, Ἦρα-κλῆς και Ἦμερος... Ὀδός, ὀμάδα, ὀμαλός, ὀρίζω, ὀρκος, ὀδηγός». Ὁ θόρυβος ἑνός αὐτοκινήτου στόν ἴδιο φάνηκε μακρινός, τήν ἔκανε νά τινάχτεῖ. Τέντωσε τό κεφάλι της στό διάδρομο, ἐνῶ συγχρόνως φοροῦσε βιαστικά τό παντελόνι της. Τό κλειδί στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ ἀκούστηκε πολύ καθαρά. Ἄρπαξε τήν ἐσάρπα της και τό κηροπήγιο, βγήκε και τό ἄφησε στό σκοτάδι. Σηκώθηκε και κλείδωσε τήν πόρτα. Εὐρίσκει τά ρούχα του μέ τή φλόγα τοῦ ἀναπτήρα, ἐνῶ στ' αὐτιά του φτάνανε φωνές και τί ἦτανε πάλι αὐτό! κάτι σάν ρόγγος. Ἄκουσε βήματα πρὸς τήν κρεβατοκάμαρα. Τήν ὦρα πού κάποιος λύσσαγε μέ τό πόμολο κατάφερε νά βγεῖ ἀπό τό παράθυρο σ' ἓνα μικρό κῆπο, μ' ἓνα ἄσπρο, ἀδειο εὐτυχῶς, σπιτάκι σκύλου. Τό σπιτί ἦτανε ὅπως τοῦ εἶχε φανεῖ ἀπό μέσα, πολύ μακρόστενο. Περπατοῦσε τώρα προσεκτικά κατά μήκος στά ψηλά κάγκελα πού τό χωρίζανε ἀπ' τό διπλανό. Τῆ στιγμή πού ἔφτανε στό μπροστινό κῆπο, ἀνάψανε ὄλα μαζί τά φῶτα τοῦ σπιτιοῦ, και καθώς ἔβγαине τρεχάτος και σκυφτός στό δρόμο, ἄκουσε μιά φωνή, μέ ξένη τῶ φάνηκε προφορά, «πρόσεξε μήν πέσεις — κοίταξε πῶς πάει ὁ μαλάκας!» Ἄκουσε πιό σιγανή και τή φωνή τῆς Ἐλένης, «σέ παρακαλῶ». «Ἄ! ὥστε μέ παρακαλεῖς κι ὄλας». Τά πράγματα φαίνοντανε πάλι ν' ἀγριεύουνε — ἔνας θόρυβος σάν ἀπό χαστούκι. Ἐδεσε τά παπούτσια του περιμένοντας τό λεωφορεῖο πού εὐτυχῶς δέν ἄργησε. Ὅταν ὁμως θέλησε νά δεῖ τήν ὦρα, εἶδε πῶς εἶχε ξεχάσει τό ρολόι του. Αὐτή τή φορά κατέβηκε στήν Κηφισιά και συνέχισε μέχρι τό σπιτί μέ ταξί. Θά εἶχε περάσει ἔτσι καμιά ὦρα,

καθισμένος στο πίσω δωμάτιο του γραφείου, κοιτάζοντας τά νύχια του, τά παπούτσια του, μιά τρύπα στον απέναντι τοίχο πότε νά μεγαλώνει καί πότε νά μικραίνει. Ἔκουσε ἔξω ἀπό τό παράθυρο δυνατά γέλια καί «Σσστ» καί πάλι γέλια. Εἶχε τό γρήγορο ρεφλέξ νά σβήσει τό φῶς. Κάτι χτύπησε κι ἔσπασε πάνω στό κλειστό ρολό. Κάπνισε τό τσιγάρο του μέχρι φίλτρο. Τώρα ἔκανε πάλι τήν ἴδια διαδρομή — τό τετράγωνο, μέχρι τήν Ξενοκράτους, ἀπό τά σκαλιά τῆς Μαρασλή. Μπροστά στό παράθυρο τοῦ γραφείου του μάζεψε τό ρολόι του σπασμένο.

Ἡ Χριστίνα εἶχε ἀφήσει τό αὐτοκίνητο στήν Πλουτάρχου, τοῦ πήρε ὄρα νά τό βρεῖ, πλάι σ' ἕνα πού φοροῦσε μεγάλο ρούχο. Ἄρχισε νά ὀδηγεῖ πρὸς τήν Ὀμόνοια, ὕστερα πρὸς τήν Πειραιῶς. Οἱ δρόμοι ἦτανε ἀδειοί, πρὸς τή θάλασσα, τήν Πειραιϊκή Ἀκτὴ σπου πάντα χανότανε. Τό παλιό ζυθεσιατόριο ἦτανε ἀπείραχτο καί φρέσκο μέ ζαλισμένα φῶτα. Παρηγγεῖλε τή σπεσιαλιτέ, γαρίδες σαχανάκι. Φαίνεται πὼς κομιά μύγα δέν περνοῦσε ἐδῶ ποτέ ζωντανή τό κατώφλι γιατί εἶχε μπροστά στήν πόρτα τέσσερις πεθαμένες. Στήν τουαλέτα πλένοντας τά χέρια του θυμότανε ἕνα παλιό Ἰνδικό σαποῦνι πού εἶχε βρεῖ κάποτε μικρός σ' ἕνα κουτί, κι ἤθελε τόσο πολύ νά εἶναι μαγικό, πού δέν τό μεταχειρίστηκε ποτέ. Τό φαγητό δέν πήγαινε κάτω, τοῦ ἦρθε καί στό μυαλό κάτι πού τοῦ ἔλεγε ἕνας φίλος του «ἀν τά ψάρια καί τά θαλασσινά εἶχανε φωνή θά γινότανε συνέχεια γαλασμός κόσμου». «Καλύτερα πού ἦρθανε ἔτσι τά πράγματα», ἀσκεπτότανε, «γιατί μπορεῖ ἂν κοιμόμουνα μέ τήν Ἑλένη, νά μέ κολλοῦσε κάποια ἀρρώστια καί χωρίς νά βάζω στό μυαλό μου τό χειρότερο, μιά μικρή μόλυνση θά ἦτανε ἀρκετὴ γιά νά δημιουργηθεῖ τό μεγαλύτερο μπλέξιμο. Ποτέ δέ θά μπορούσα νά ἐξηγήσω στή Χριστίνα καί τί θά γινότανε; θά ἦμουνα ἀναγκασμένος νά τῆς δίνα τό βράδυ ἕνα ὑπνωτικό διαλυμένο μέσα στό γάλα τῆς. Θά ἔπρεπε νά τὴν ἀλείψω κρέμες, νά τὴν πασπαλιζῶ μέ Φθειρέξ ἴσως καί νά τῆς βάζω ὑπόθετα ἐνῶ θά ἦτανε κοιμισμένη καί τό πρωί — αὐτό θά ἦτανε καί τό πιό δύσκολο — νά ἐξαφανίζω πρὶν ξυπνήσει, τά ἴχνη τῆς θεραπείας.» Πρὶν νά φύγει ἀδείασε καί τέταρτο ποτήρι κρασί. Ὀδηγοῦσε ἀκολουθώντας τά φῶτα. Τά πράσινα φῶτα τὸν φέρνανε στή Νέα Σμύρνη, στήν ὁδὸ Σαράντα Ἐκκλησιῶν, ψηλά πάνω ἀπὸ τήν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Πράσινης Φωτεινῆς — μόνο πού ὁ Τάκης δέν τό ἤξερε ἔτσι τ' ὄνομά τῆς. Ἐγὼ τό ξέρω, γιατί ἐκεῖ ἔγινε ἡ κηδεία τοῦ πατέρα μου. Πῆγα ντυμένη στά καταπράσινα, τ' ἀγαπημένο του χρώμα, καθὼς καί τό χρώμα τῆς αἰώνιας βλάστησης. Τῆ λειτουργία ἔτυχε νά τὴν κάνει ἕνας παλιός του συμμαθητής, πού μετὰ σαράντα τόσα χρόνια τὸν θυμήθηκε καί ἦτανε βαθιά συγκινημένος. Ὁ πατέρ Θεοδόσιος νομίζω. Ἀλλά αὐτὰ εἶναι μιά ἄλλη ἱστορία πού δέν ἔχει καμιά θέση ἐδῶ, καί στό μυαλό μου δέ θά ἔπρεπε νά ἔχουν καμιά θέση οἱ τύψεις. Δέ φταίω ἐγὼ γιά κανένα Πραγματικό Γεγονός. Φταίω ὁμως γιὰ ὅλα τά φαντάστηκα. Φταίω γιά ὅλα τά Φανταστικά.

Καθὼς ἔψαχνε τό διακόπτη τῆς λάμπας τῆς ἡ κυρία Ἀφροδίτη, σκούνηξε τό ἀδειο ποτήρι πού ἔπρεπε κι ἔσπασε μέσα στό σκοτάδι. Τό ἄναψε τό φῶς. Ἦτανε τέσσερις παρά εἰκοσιπέντε τὴν ὄρα πού διψοῦσε. Τό ποτήρι εἶχε σπάσει σέ τρία μεγάλα καί πολλά μικρά κομμάτια. Εἶχε περάσει ὅλη τὴ μέρα κλεισμένη στό δωμάτιό τῆς. Μιά στιγμὸν μόνον στή μεσημβρινή ἡσυχία εἶχε κάνει μιά σύντομη ἐπίδρομή στήν τουαλέτα καί στό ψυγεῖο. Τράβηξε ἐπάνω τῆς τὴν ἄσπρη κονβέρτα «τόν Ὀκτώβριο κάνει πιό πολύ κρύο μέσα στό σπίτι.» Δέν εἶχε κλείσει μάτι χτές ὅλη νύχτα καί σήμερα πάλι τά ἴδια. «Ἔτσι εἶναι, παντρεύονται καί σέ ξεπονᾶνε.» Ἄκουε ἐκεῖ τό παιδί τῆς τό μονάκριβο νά μὴν νοιάζεται καθόλου γιά τὴ δικιά τῆς γνώμη! Νά θέλει νά δώσει τό σπίτι γιά πολυκατοικία. Πάνω σπὶν καβγά, εἶχε χτυπήσει τό τραπέζι καί τὴν εἶχε διαλοστείλει. Αὐτό τό σπίτι τό ἔνιωσε σάν σῶμα τῆς. Παλιό βέβαια — κοίταξε τό ἄλογο πού σχηματίζε ἡ ὑγρασία πάνω ἀπὸ τό παράθυρο — ἀλλά τόσο δικό τῆς! Στὴ διπλανή κρεβατοκάμαρα πού τοὺς εἶχε παραχωρήσει ὅταν παντρετῆκανε, εἶχανε περάσει τὴν πρώτη βραδιά τοῦ γάμου τους μέ τὸν Ἀριστοκλή. Τότε τό σπίτι τό εἶχανε ἀκόμη μέ νοῖκι. Ἐκεῖ μέσα εἶχε γεννηθεῖ τό πρῶτο πού βγήκε πεθαμένο κι ὕστερα αὐτό τό τέρας, ἦτανε τόσο πληγωμένη. Σηκώθηκε κι ἐνῶ ντυνότανε ἀπέφευγε νά κοιτάξει τὸν καθρέφτη. Νά γινότανε νά ἔβλεπε πάντα τὸν ἑαυτὸ τῆς μέ τά μάτια τοῦ Ἀριστοκλή τότε πού τῆς ἔγραφε ποιήματα! Τά περισσότερα τὰ εἶχε μάθει ἀπ' ἔξω. Εἶχε ἀδυναμία σ' ἐκεῖνο πού λεγότανε Ἐπιστροφές.

Μ' ερωτική συγκίνηση μ' άρέσει νά γυρνῶ
 Στούς δρόμους καί στίς γειτονιές πού 'χαμε περπατήσει.
 Τά χνάρια τῶν βημάτων σου σβησμένα προσπερνῶ,
 Μά βγαίνει ἡ μνήμη σου θερμῆ νά μέ συναπαντήσει.

Καί γίνεσαι αἴσθημα συχνά, τά βράδια κι ἀγρυπνῶ
 Νά σ' ἀγαπῶ ὅπως ἄλλοτες πολύ σ' εἶχα ἀγαπήσει.

Τό φέγγος τῆς σαπφειρίνης ματιᾶς σου δέν ξεχνῶ,
 Καί ἤχει βαθιά μου ὁ μουσικός παλμός, πού 'χεις ζυπνήσει.

'Υπῆρχε καί τό μεγάλο πού εἶχε δημοσιεύσει μέ ψευδώνυμο στή Νέα 'Εστία — «ἡ
 'Εταιρα», ὁ τίτλος τήν ἔφερεν πάντα σ' ἀμχανία.

Ξέρει πού τήν ἀγάπησαν σάν μιὰ ὄραία γραμμῆ
 Μά δέν τή μέλλει ἀφοῦ κι αὐτή τίποτε δέν προσφέρει.

Ἔτσι τέλειωνε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς στήν ἀρχή δέν τίς ἤθελε πολύ τίς συζυγικές
 σχέσεις — νοσταλγοῦσε τίς βόλτες πού κάνανε ἀρραβωνιασμένοι — ὁ Ἄριστοκλῆς
 τή σήκωνε στά χέρια του, τῆς ἔσκαγε φιλιὰ στά μάγουλα «Τό βλέπετε αὐτό τό ὄραιο
 κορίτσι; τό ἀγαπῶ καί μ' ἀγαπάει» μού 'ρχεται νά φωνάζω τῆς ἔλεγε «καί νά πετάω τό
 καπέλό μου στόν ἀέρα.» Βαριότανε νά σηκώνεται δύο καί τρεῖς φορές μέσα στή νύχτα
 γιά νά κάνει πλύσεις μέσα στό κρῦο μπάνιο. « Ἄλλά αὐτό δέ σημαίνει πῶς δέν τόν
 ἀγαποῦσα — τρελά μάλιστα.» Ἐριξε τό καφέ σάλι στήν πλάτη της. Στάθηκε λίγο νά
 βουρτσίσει τά μαλλιά της. Δέν τή χώραγε τό σπίτι. Βγήκε στόν κῆπο ἀλλά δέν τή
 χωροῦσε οὔτε ὁ κῆπος. Προσπερνώντας τον ὁ πυράκανθος τῆς ἄγγιξε τό δεξιὸ στήθος
 κι ἀναδύθηκε καθαρότερα ἐκεῖνο τό ἀπόγευμα, νωρίς, ὁ ἥλιος δέν εἶχε ἀκόμα δύσει,
 ἔβγαινε ἀπό τήν μπανιέρα, μόλις εἶχε φορέσει τό βερυκοκί μπουρνούζι πού τῆς εἶχε
 χαρίσει ἡ συνυφάδα της — μέχρι πρόπερσι ὑπῆρχανε στό σπίτι κομμάτια του πού
 χρησιμεύανε γιά πακετόπινα. Ἐκανε χωρίστρα στά βρεμένα της μαλλιά, ἀκόμα
 θυμότανε τό χρῶμα τῆς τσατσάρας — σκούρα κόκκινη, σχεδόν διάφανη. Ὁ
 Ἄριστοκλῆς μπήκε στό μπάνιο, τήν εἶχε πάρει — τήν εἶχε τραβήξει μέχρι ἔξω. Τήν
 εἶχε βάλει νά καθήσει στά γόνατά του. Ἦτανε κι οἱ δύο γυρισμένοι πρὸς τό δρόμο.
 Εἶδε πού εἶχε ξεκούμπωτο τό παντελόνι του. Ὁ Πυράκανθος τοὺς μισο-ἐκρυβε, ὁ
 δρόμος εἶχε ἀκόμη πολύ λίγα σπίτια. «Δέ μᾶς βλέπει κανεῖς» τῆς ἔλεγε, ἀλλά στό
 τέλος εἶχε βάλει τά κλάματα ἀπό τήν ταραχή της. Τίποτα δέν τῆς ἔβγαζε ἀπό τό
 μυαλό ὅτι ἐκεῖνο τό ἀπόγευμα εἶχε μείνει γιά πρώτη φορά ἔγκυος. «Στούς δρόμους καί
 στίς γειτονιές πού 'χαμε περπατήσει...» Ὡρες-ὥρες ἡ μοναξιά γίνετα ἀβάσταχτη —
 ἀπό κάτι χρειάζεται νά κρατηθεῖς. Ἄν δέ φοβότανε πῶς θά τή λέγανε τρελή, θά εἶχε
 φέρει τά κόκαλα τοῦ Ἄριστοκλῆ στοῦ σπίτι μετὰ τήν ἔκταφή — ἀντί γιά τό Ὀστεο-
 φυλάκιο. Ναι, καί θά τή εἶχε πάρει τώρα μαζί της βόλτα. Περπατοῦσε — κάθε τόσο
 ἔκλεινε τά μάτια, ἔκανε λίγα βήματα στά τυφλά. «Βρέ τί γίνεται ἀπό αὐτοκίνητα!
 Κάνεις παιδιὰ κι αὐτά κάνουν αὐτοκίνητα.» Κοίταξε στό μαῦρο πού ἦτανε κάτω ἀπό
 τό κίτρινο φῶς τοῦ δρόμου «αὐτός πάλι τί κάνει, τόν πήρε ὁ ὕπνος μέ τό τιμῶνι γιά
 μαξιλάρι.» Στάθηκε κι ἐξέταξε μέσα ἀπό τό τζάμι τά πυκνά, ἀνοιχτά καστανά μαλλιά
 τοῦ Τάκη. Ὁ Τάκης δέν τήν εἶχε ἀκούσει νά ἔρχεται, τά πασοῦμια της μέ τό φελλό
 δέν κάνανε θόρυβο. Γύρισε ὅμως κι ἀνοῖξε τά μάτια του, ξεχώρισε τά δικά της,
 μεγάλα, γαλανὰ μάλλον ἢ γκριζὰ πίσω ἀπό τά γυαλιά της. Ἡ κυρία Ἄφροδιτή
 ταραχτήκε, πέρασε μπροστά ἀπό τό αὐτοκίνητο καί τάχυνε τό βῆμα της σύρριζα
 στοὺς κῆπους. «Ακουσε τήν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου ν' ἀνοίγει καί νά κλείνει. « Ἄντε
 θά πάει κι αὐτός στό καλό — στό κρεβάτι του μόνο ἐγὼ θά μείνω νά γυρίζω σάν τρελή
 στοὺς δρόμους.» Τά μάτια της τήν καίγανε. «Πόσο ἔχω ἀπομακρυνθεῖ! Δέν
 τολμοῦσε νά γυρίσει νά κοιτάξει, ἦτανε σίγουρη πῶς κάποιοι νυχτοπατοῦσε πίσω
 της. Ἐκανε τό βῆμα της τρεχάτο, σάν τῶν ταχυδρομικῶν διανομῶν πού εἶχε δεῖ στά
 Ἐπίκαιρα νά κάνουν ἀγῶνες ταχύτητος, ἐνῶ συγχρόνως ἔπρεπε νά κρατᾶνε τά
 προσχήματα καί νά περπατᾶνε. Ὄταν ἐπιτέλους ἀνέβηκε κι ἔκλεισε πίσω της τήν
 ἐξώπορτα, ἡ καρδιά της χτυποῦσε, πήγαινε νά σπάσει. Ἐβαλε καί τό σῦρτη. Τήν
 ἔτρωγε ὅμως ἡ περιέργεια. Μπήκε στίς μύτες τῶν ποδιῶν στό σαλόνι, καί τραβήξε
 λίγο τήν ἄκρη τῆς κουρτίνας. Τόν εἶδε ψηλό — πιο ψηλό ἀπό τόν Ἄριστοκλῆ νά

κοιτάζει τό σπίτι. Ὁ Τάκης κοιτάζε τό παλιό σπίτι. Τό ἡμιπώγειο τοῦ φαινότανε ἀκατοίκητο — ἦτανε βαμμένο ἀνοιχτότερο. Τό ὑπερυψωμένο ἰσόγειο μᾶλλον κάποια ἀπόχρωση τῆς ὄχρας μέ σκούρα, κόκκινα παντζούρια. Μία διπλή μαρμάρηνη σκάλα ἐωνότανε μπροστά στήν πόρτα τῆς εἰσόδου σ' ἕνα φαρδύ πλατύσκαλο. «Κάθε φορά γιά νά μπείς μέσα στό σπίτι, θά πρέπει νά διαλέξεις.» Τοῦ εἶχε πέσει κάποτε στά χέρια ἕνα βιβλίο μέ ἀρχαῖα Αἰγυπτιακά ἀντίστοιχα μέ τά ζώδια. Εἶχε βρεῖ πῶς τόν χαρακτήριζε καί τόν ἐπηρέαζε τό ἱερογλυφικό Ραζίθ πού σημαίνει τό Διπλό Μονοπάτι, θυμότανε μόνο πῶς τελείωνε ἐκεῖνο τό κεφάλαιο «τί εἶναι ὁμως πιό δύσκολο νά σπάσεις, μία χοντρή ἄλυσίδα ἀπό σίδηρο ἢ μία ἄλυσίδα ἀπό λουλούδια;» Πάνω ἀπό τό πλατύσκαλο κρεμότανε ἕνα σβηστό φαναράκι — ἐδῶ στή γωνιά φτιάχνανε τότε τά χελιδόνια τίς φωλιές τους, θά μπορούσε νά τοῦ πεῖ ἡ κυρία Ἐφροδίτη. Ἀπό τήν πόρτα τοῦ κήπου μέχρι τίς βάσεις τῆς σκάλας, ὁ διάδρομος ἦτανε στρωμένος μέ μικρές πέτρες — τίς ἐνωθε θαλασσινές μέσ' ἀπό τίς σόλες του. Ἡ κυρία Ἐφροδίτη τόν κοιτάζε νά ἔρχεται μέ τά χέρια στίς τσέπες πρός τό σπίτι. Τόν εἶδε νά διστάζει, ὕστερα νά κάθεται πλάι στόν πυράκανθο, στό κάτω σκαλοπάτι τῆς ἀριστερῆς σκάλας. Βαστοῦσε τό κεφάλι του μέσα στίς παλάμες του. Ὁ Τάκης ἄκουσε τή μπαλκονόπορτα ν' ἀνοίγει μέσα. Στεκότανε τώρα ἀκριβῶς ἀπό πάνω του, στήν ἄκρη τοῦ μικροῦ μπαλκονιοῦ. «Εὐτυχῶς πού δέν εἶναι μέρα — θά φαινότανε τά πόδια μου μέχρι ἐπάνω.» Ντρεπότανε πού δέ φοροῦσε σουτιέν καί σταύρωσε τά μπράτσα της μπροστά στό στήθος. «Τί κάνεις ἐκεῖ; δέν ντρέπεσαι; θέλεις νά φωνάξω τήν ἀστυνομία;» Τό στόμα τοῦ Τάκη ἦτανε στεγνό — ἦτανε κι ἀπό τό κρασί, πολύ σπάνια ἔπινε, «νόμιζα πῶς θά σᾶς εἶχε καταπιεῖ γιά πάντα αὐτό τό σπίτι — δέν αἰσθάνομαι καλά» τῆς εἶπε. «Ὅχι δέν εἶμαι μεθυσμένος.» «Τί ἔχεις — τί θέλεις;» ἐπέμενε ἡ κυρία Ἐφροδίτη. Δέν μπορούσε οὔτε καί τόν ἑαυτό της νά τό ἐξηγήσει. Πῶς ἔα κερφάσει αὐτό τό ἀδιέξοδο — μόνο ἕνας θάνατος, ὁ θάνατος γιά χάρη του τῆς Χριστίνας θά ἔδινε νόημα στή ζωή του, κι ὄχι ὅπως στά παραμύθια, πού μετά φυσικά θά ξαναζωντάνευε καί θά ζούσανε αὐτοί καλά κι ἐμεῖς καλύτερα. Ὁ Τάκης νόμιζε πῶς ἤξερε τί ἤθελε γιά νά περάσει αὐτός καλύτερα — τή θυσία της μέχρι τό τέλος. Χῶμα στά βλέφαρα τῆς Χριστίνας, βαθιά τό σῶμα της μέσα στό χῶμα γιά νά νιώσει πῶς γεννιέται ξανά, νά μπορέσει νά κάνει ἔρωτα μέ ὄλες τίς γυναῖκες. «Ἡ γυναῖκα μου μέ ἀπατᾶ» τῆς εἶπε ἀπότομα.

Ἔτσι ἔγινε καί πιάσανε τήν κουβέντα. Ἐβγαλε ἡ κυρία Ἐφροδίτη μία ἀπό τίς καλές καρέκλες μέ τό κόκκινο κάλυμμα κι ἐκεῖνος καθισμένος στό σκαλοπάτι. Τά λέγανε. Τοῦ ἔλεγε πῶς κι αὐτήν ὁ ἄντρας της τήν ἀπατοῦσε «ὄχτώ χρόνια τά εἶχε μέ τήν κουμπάρα μας — ἔκανα βλέψεις τό παιδί καί κλείστηκα μέσα, ἐκεῖνη τόν ξεμυάλισε.» «Κι ἐμένα ἡ μητέρα μου δέν ἤθελε παιδί» τῆς ἔλεγε ὁ Τάκης «θυμᾶμαι πού ὅταν ἦμουν τεσσάρων ἐτῶν εἶχε ξαναμεινέι ἔγκυος καί εἶχε κάνει ἀπόξεση — θυμᾶμαι πολύ καθαρά, τῆς πῆγαινα στό κρεβάτι σ' ἕνα δίσκο τσάι μέ λεμόνι, ἤμουνα σίγουρος ὅτι εἶχε κάνει ἀπόξεση ἐμένα». Τῆς εἶπε ἀκόμη, πῶς ἡ γυναῖκα του ἦτανε λεπτούλα — «ἔχει κι αὐτή σγουρά μαλλιά — καί τά μάτια σας μοῦ φάνηκε πῶς μοιάζουνε — τά δικά σας εἶναι μάλιστα ὠραιότερα γιατί εἶναι πιό μεγάλα» καί «Ἄχ! τί εἶναι αὐτά πού λές» γελοῦσε σιγανᾶ ἡ κυρία Ἐφροδίτη «ἂν ἤξερες πῶσω χρονῶ εἶμαι!... Πόσο μέ κάνεις;» «πενήντα τρία; πενήντα τέσσερα;» ἐξήντα καλέ!» Τοῦ ἔκρυψε τέσσερα, ἀφοῦ καί ἡ ταυτότητά της τήν ἔδειχνε μικρότερη. «Σκέψου γυρίζοντας νά βρῶ τή Χριστίνα στό κρεβάτι μέ ἄλλον, μέ τριχωτό σῶμα, τό μισό της στήθος μέσα στό στόμα του» δαγκώθηκε γιά νά μὴ γελᾶσει. Ἡ κυρία Ἐφροδίτη σηκώθηκε «πᾶν νά σοῦ ψήσω ἕνα καφεδάκι, μόνο πού πρέπει νά κάνω πολύ σιγά γιά νά μὴ μάς πάρουνε εἶδηση. Ξέρω καί τόν λέω λιγάκι τόν καφέ, ἀλλά βρε παιδί μου δέν ἔχουμε ἀρκετό φῶς.» Σηκώθηκε κι ὁ Τάκης κι ἀνέβηκε μερικά σκαλοπάτια. Ἡ ζῆση πού αἰσθανότανε, παινόβγαине ὀστίς μασχάλες καί στίς κλειδώσεις του. Εἶπε στόν ἑαυτό του πῶς κατεβάζει τό φερμουάρ γιά νά τραβήξει λίγο τό πουκάμισό του. Ἔτσι ὅπως στεκότανε ὀρθιος, πάνω ἀπό τόν πυράκανθο, μπορούσε νά βλέπει καί μέ κλειστά μάτια τό σπέρμα του κρεμασμένο πάνω στίς κόκκινες μπαλίτσες. Ἡ κυρία Ἐφροδίτη τά ἔχασε καί πολύ στεναχωρήθηκε ὅταν γύρισε μέ τά δύο φλυτζάνια πάνω σ' ἕνα γυαλωμένο δίσκο καί δέν τόν εἶδε πουθενά. «Κι ἦτανε ἕνας νόστιμος!» Θά ἔλεγε τό ἀπόγευμα στήν καλύτερή της φίλη.

Ἄπό μία ἀποψη ὁ Τάκης ἔνωθε εὐχάριστη ἐκπληξη πού ἔβρισκε τόσο εὐκολα τὸ αὐτοκίνητο, πού ἔβαζε τόσο εὐκολα μπρός, πού ὄλα κυλούσανε. Αἶμα στὶς φλέβες — βενζίνη στὴ μηχανή, ἀσφαλτος κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του — πεζοδρόμιο — ψάθα — μάραμα — πάτωμα τοῦ ἀσανσέρ καλυμμένο μὲ γκριζο πλαστικό. Μωσαϊκό πράσινο ὁ διάδρομος τοῦ διαμερίσματος. Στὸ παρκέ διαρκείας τῆς κρεβατοκάμαράς τους οἱ παντόφλες του τὸν περιμεναν στὴ θέση τους ἐνῶ τῆς Χριστίνας φουντώνανε στὸ χαλάκι μπροστὰ στὸ κρεβάτι. Πάνω στὸ κομοδίνο τὸ γυαλιστερό κρέμ κουτάκι μὲ τίς ὠτοασπίδες τράβηξε τὴν προσοχὴ του. « Ἐτσι λοιπὸν εἶχε ἀποκοιμηθεῖ θυμωμένη. Καλύτερα, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ξυπνήσει.» Τράβηξε προσεχτικὰ τὰ σκεπάσματα, τὸ νυχτικό της εἶχε στρίψει — εἶχε ἀνέβει μέχρι τὴν πράσινη, βουλάτη κιλότα. Ἡ Χριστίνα δὲν εἶχε κλείσει τὰ ρολά. Τῆς ἄρεσε λέει νὰ μπαίνει τὸ φῶς ἀπὸ τὴν πόλη μέσα στὸν ὕπνο της. Βγήκε στὸ μπαλκόνι. Τὸ φῶς ἔξω γρήγορα ἔβγαφε, γύριζε σὲ γαλακτερό δηλητηριασμένο θαλασσὶ. Πάνω ψηλά στὸν οὐρανὸ βουίζανε πολλὰ μικρὰ ἀεροπλάνα. Μεταφέρονε — τί μεταφέρονε; ἀρρωστους στρατιωτικούς ἐγκέφαλους μέσα σὲ γαλάζιες, σιχαμένες γυάλες — Τί; Τεράστια δηλητηριώδη ψηφεία-φίδια; Τὸ Ἐψιλον τὸ Τάφ τὸ Λάμδα τὸ Ιῶτα κι ἄλλα πού κι αὐτὰ φωσφορίζουε — τὸ Ὁμικρον πάλι τρώει τὴν οὐρά του, τοῦ βάζεις τίς φωνές καὶ κάνει τὸ κορόιδο, ἀλλάζει βιολί καὶ γίνεται Θῆτα. Τὸ Ὑψιλον τὸ Κάπα τὸ Ἄλφα μὲ τὸ Νί καὶ μὲ τὸ Σίγμα μέχρι τὸ Ὠμέγα, ἐκτός ἀπὸ Δέλτα, ποτέ δὲ βρέθηκε. ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ θὰ γράφουε πάνω στὸν οὐρανίσκο τῆς πόλης ΤΕΛΟΣ καθὼς ὄλους μαζί θὰ μᾶς καταβροχθίζει. Κοίταζε τὰ γύρω μπαλκόνια — φανταζότανε στὰ κρεβάτια τους τοὺς κοιμισμένους πεθαμένους. Γύρισε μέσα κι ἔκλεισε τελειῶς τὰ ρολά.

Κάπως ἔτσι λοιπὸν ἔχουε τὰ πράγματα — Ἕσυχία, Τάξις καὶ Ἀνασφάλεια. Κι ἐγὼ πού λέω πὼς ἔχω ἀπὸ τὸν Τάκη πὼς ἔχω ἀπὸ τὴν Ἐλένη «καθόλου καθόλου» ἀπὸ τὴ Χριστίνα «οἱ γερές της βάσεις μὲ τρομάζουε — πάνω σὲ τέτοιες γερές βάσεις θὰ φωτῶσουνε τὰ χειρότερα τέρατα» δὲ γίνεται νὰ εἶμαι ἀμέτοχη. Νωρίς τὸ ἀπόγευμα κοιτάχτηκα γιὰ λίγο μέσα στὸν καθρέφτη τῆς Χριστίνας, τὴν ὥρα πού ἔβαφε τίς βλεφαρίδες της πρὶν νὰ πάει τὴ Γεωργία βόλτα στὴ θάλασσα. Εἶδα πὼς καὶ τὸ δικό μου δρόμο τὸν χαράζουε καὶ τὸν κόβουε τὰ λουλούδια τῆς Φωτιάς. Εἶμαι λέει τὸ παιδί τῆς κυρίας Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀριστοκλῆ — καλύτερα τοῦ Ἄρη. Μέχρι νὰ γκρεμίσω τὸ δικό της σῶμα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξαναβρῶ τὸ δικό του, καμιὰ ἱστορία δὲ θὰ ἔχει σημασία. Ὁ Τάκης πήγαινε μὲ τίς κάλτσες στὴ κουζίνα. Ἐπινε ἓνα πηχτὸ χυμὸ ροδάκινο. Γυρίζοντας ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ δωμάτιο τῆς Γεωργίας. Τὴ φώτιζε μέχρι τὴ μέση ἓνα πορτοκαλί κεφάλι σκύλου — λαμπίτσα τῆς νύχτας κατευθεῖαν χωρὶς καλῶδιο στὴν πρίζα. Μὲ φόντο τὸ σκοῦρο γαλάζιο τοῖχο μὲ τὰ ζωγραφιστὰ ἄσπρα σύννεφα — ἰδέα τῆς Χριστίνας γιὰ παιδικὴ διακόσμηση, τώρα τοῦ φαινότανε ἀγέννητη. Ἄπ' ἔξω τὸ βουητὸ δυνάμωσε, τρίζανε τὰ κλειστὰ ρολά καὶ τὰ τζάμια. Εἶχε ἀφήσει τὴ Χριστίνα ξεσκεπάστη. Καθισμένος στὸ ὀβάλ χαλάκι ἔβαλε κι αὐτὸς ὠτοασπίδες, ὕστερα ἔγειρε τὸ μέτωπό του πάνω στὰ στρόγγυλά της γόνατα. Ὁ Πυράκανθος τοῦ ἦρθε πάλι, γύριζε μέσα στὸ κεφάλι του, οἱ μικρές ἄσπρες σταγόνες ξεραμένες ἐδῶ καὶ ὦρα βάζουε τὴ ζωὴ ὄλων σὲ πολὺ μεγάλο κίνδυνο μιὰ λεκάνη νερὸ κυμάτιζε στὸ μυαλό του τ' ὄνειρο-σκέψη. Ἡ Χριστίνα στὸν ὕπνο της χαμογελοῦσε, κούνησε τὸ κεφάλι της, τινάχτηκε λίγο τὸ δεξιὸ τῆς χέρι. Ὁ Τάκης ἔνωσε τὸ τίναγμα, δὲν ἄκουγε ὅμως τὸν ἦχο· καὶ ἡ Χριστίνα συνέχιζε νὰ ψιθυρίζει κοιμισμένη.

Μαρία Μήτσορα